

владици заповѣдали строго: въ училище, гдето има българи, да се изхвърли българската и църковна книга и да се чете и пише само по гръцки езикъ. Гръцкитѣ търговци, българскитѣ граждани и еснафитѣ, що се влачели съ гърцитѣ, забранили на Димитра Миладиновъ да преподава по български на синоветѣ имъ.

Тогава съвѣстѣта на Димитра се събудила и силно заговорила въ сърдцето му.

Димитъръ се запиталъ: защо гръцкитѣ владици забраняватъ въ училищата и въ църквитѣ българския езикъ? И веднага си отговорилъ: фанариотитѣ искатъ да погърчатъ всички българи и да явятъ предъ свѣта, че въ Македония има само гърци-християни и никакви други. Душата му се разбунтувала, и той решилъ да не се покори на гръцкитѣ владици. Именно тогава Димитъръ започналъ здраво да приказва предъ ученицитѣ български и да имъ разправя, *че българитѣ сж старъ народъ въ Македония*, та не бива да ставатъ гърци. И, за да покаже твърдостъ на родолюбие и любовъ къмъ роденъ езикъ, той решилъ да напише книжка на български езикъ за четене отъ младежитѣ. Но сега се изпрѣчила друга мжнотия предъ него: не знаелъ да пише правилно и граматично на български. Нѣщо по-лошо: отвикналъ въ гръцкитѣ училища да пише българскитѣ букви красиво или поне четливо. Тогава Димитъръ Миладиновъ решилъ работата така: ще пише книжки за четене *съ гръцки букви, но български думи*. Така пишели и старитѣ македонци. Като не знаели българската азбука (писмото на св. Кирила), тѣ пишели писма по търговията си, или до приятели, или държали смѣтка въ тефтеритѣ си по български езикъ, но съ гръцки букви. И Димитъръ превелъ отъ гръцки на български, но съ гръцки букви молитвата *Отче нашъ...* и *Вѣрую*. Далъ така преведенитѣ молитви на ученицитѣ, и тѣ свободно ги прочели въ църквата. Родолюбивитѣ граждани го похвалили и се зараждали, че разбиратъ. Обаче, гръц-